

РЕШЕНИЕ

№ 5987

гр. София, 22.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 20.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **2457** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от Л. П. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], общ.Столична, [улица], чрез адв.Г. Г.- срещу Заповед за прилагане на ПАМ №23831/11.05.2010г., по чл.171, т.4 във вр. чл.172, ал.1 от ЗДвП на Началник Отдел ПП при СДВР, с която е наложена ПАМ – изземване на свидетелство за управление на МПС №274502974.

Жалбоподателят твърди, че заповедта за прилагане на ПАМ е издадена при съществено нарушение на административно производствените правила и на материален закон. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед за прилагане на ПАМ. Претендира присъждане на съдебните разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Ответникът – Началник на отдел ПП при СДВР В. С. С., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 11.05.2010г. началникът на отдел ПП при СДВР- В. С. С. е издал Заповед за прилагане на ПАМ №23831/11.05.2010г., на основание чл.171, т.4 във вр.чл.172, ал.1 от ЗДвП, с която е наложена ПАМ – изземване на свидетелство за управление на МПС

№274502974 по отношение на Л. П. Г..

Към административната преписка не са представени доказателства за компетентността на Началник на отдел ПП при СДВР да издава ЗППАМ към 11.05.2010г. Такива не са представени и след изрично отправени искания от съда до административния орган и въпреки изрично даденото указание с протоколно определение от 15.04.2024г., разпределящо доказателствената тежест и указващо последиците от неизпълнението му, а именно, че ще бъде прието от съда липсата на доказателства в тази насока.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената Заповед за прилагане ПАМ №23831/11.05.2010г., по чл.171, т.4 във вр. чл.172, ал.1 от ЗДвП издадена от В. С. С.- Началник Отдел ПП при СДВР, е нищожна, като постановена от некомпетентен орган. Липсата на доказателства, че въпросното длъжностно лице към 11.05.2010г. е било оправомощено по надлежния ред да издава Заповед за прилагане ПАМ, водят до този извод. В тежест на административния орган е да докаже, че оспорения акт е издаден от компетентен орган. Това не е било сторено, въпреки изричното указание на съда в тази насока, инкорпорирано в цитираното по-горе протоколно определение. Представената заповед № К-4413 от 09.06.2009г. удостоверява обстоятелството, че В. С. С. е назначен на длъжност Началник Отдел ПП при СДВР, същата обаче не установява правомощията му да издава заповеди за прилагане ПАМ.

Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. В зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок, актът се преценява или като нищожен, или като незаконосъобразен и в първия случай се обявява неговата нищожност, а в другия - административният акт се отменя като незаконосъобразен, на някое от основанията, посочени в чл. 146 АПК. Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост. Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. Когато съдът я

констатира, безпредметно е да извършва съдебен контрол върху наличието на останалите четири основания за законосъобразност по чл. 146 от АПК.

С оглед изложеното, оспорената заповед се явява нищожна, като издадена от некомпетентен административен орган и като такава следва да бъде обявена нейната нищожност.

При този изход на спора, съдът намира, че разноски се следват на жалбоподателя. Такива се претендират за внесената държавна такса и адвокатско възнаграждение. По делото са налични доказателства за платена държавна такса в размер на 10 лв., предвид на което искането в тази част се явява основателно. Относно претендираното адвокатско възнаграждение в минимален размер, следва да се посочи, че по делото е налично единствено пълномощно, с което жалбоподателя е упълномощил адв. Г.- да го представлява по настоящото дело. Липсват и не са представени доказателства, за заплатено адвокатско възнаграждение. Ето защо претенцията за разноски - за адвокатски хонорар, следва да се остави без уважение като недоказана.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд - София -град, III отделение, 79-ти състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23831/11.05.2010г., по чл.171, т.4 във вр. чл.172, ал.1 от ЗДвП на Началник Отдел ПП при СДВР, с която е наложена ПАМ – изземване на свидетелство за управление на МПС №274502974.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Л. П. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], общ.Столична, [улица] разноски по делото в размер на 10 / десет/ лева, представляващи съдебни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.